

Je deštivé ráno. S manželkou se vydáváme na putování po Šumavě, které pořádá volyňské muzeum. Nasedáme do vlaku, a když se dostaneme za Volyni, již pravidelně prší. Cestou není vidět ani trvale pozorované obyvatele volné krajiny jako bažanta obecného nebo zajíce polního u Radošovic.

Ve Volarech na nádraží na sebe všichni navlečeme pláštěnky a rozprostřeme deštníky. Naše cesta začíná okolo kostela sv. Kateřiny podél hřbitova do krásné aleje tvořené statnými javory kleny. Dívám se na jejich kmeny a do korun a pozoruji, jak se změnilы za těch pár let, co jsme zde nebyli. Když zastavíme u kaple, využiju chvíli a odklápím ležící kus kůry. Naskytne se mně pohled na velkého střevlíka fialového (*Carabus violaceus*) a menší exemplář vlahovky narudlé (*Monachoides incarnatus*).

Děšť přidá na intenzitě a k první kapliče Kalvárie dorazíme za řádného vlhka. Pan Skalický povídá o vzniku jednotlivých zastavení a jiní účastníci zase hodnotí kamenickou práci. Já se na kamenické výtvary dívám s hřejivým pocitem. Neboť horninu, „prachatický diorit“ (flogopitovec), jsem si na vlastní kůži již vyzkoušel. Je to příjemný kámen, který se nechá opracovávat s potěšením z drobností, které si může člověk doma udělat.

Boží hrob je však z kamene jiného, stejně tak jako kříž. Ježíš pohlíží se sucha výklenku na zmoklé poutníky. Listy jahodín se otrásají pod padajícími krůpějemi vody. Naše další cesta nás vede pod vrcholem Ořechovky. Je stejně rozbahněná jako před léty, když jsme zde šli s profesionálním průvodcem, panem Peckou.

V lese se objevují holubinky, občas muchomůrka růžová. V jednu chvíli narazím na hříba kováře. Zdá se, že příroda se rychle vzpamatovala z tropických veder, které končily před dvěma dny. V jednu chvíli pan Skalický najde velkou plodnici kotrče. Účastním se jejího sběru a jsem mile překvapen. Pod ní se nalézá velký jedinec plzáka lesního (*Arion rufus*). Když se vynoříme z lesa u silnice vedoucí od zaniklých Cudrovic, dívám se na velké balvany podél polní cesty. Každý z nich obsahuje malou zahrádku lišejníků a mechů. Občas se ve spáře objeví drobná bika. Kdyby něco takového člověk chtěl udělat uměle, asi by to nedokázal.

Alej lemující silnici, tvořená z javorů klenů, je nádherná. Dlouho na ní nesetrváme a před můstkem u Blanického Mlýna odbočíme doleva a potom mizíme na drobné pěšině. Abychom překročili po lávce zatím mírně rozvodněnou Blanici. Cestou mjíme hříba křemenáče a vnoříme se do lesa. Cesta necesta vede skrze prameniště s vzrostlou širokolistou ostřicí. Určitě by stálo za to se zde zastavit a podívat se na zdejší měkkýší faunu. Kousek dál leží padlá bříza a na ní pevník plstnatý.

Z lesa vyjdeme na stébelnatou louku. Mezi stonky trav se objevují jednotlivé květy chrastavce rolního, štírovníku růžkatého, hvozdíku. Zpestřením jsou drouboučkové kvítky světlíku. Trochu

přestalo pršet a toho využívají rovnokřídlí. Zaznamenám saranče luční (*Chorthippus dorsatus*) a saranče zlatozelené (*Euthystira brachyptera*). Ale to jsme již skoro v samotných Křišťanovicích. Vynoříme se na návsi poblíž kapličky asi zasvěcené Andělu strážci. Kryje ji opět javor klen.

Cestou ke Křišťanovickému rybníku si všimnu v úvozu cesty plamatky lesní (*Arianta arbustorum*) a drobné páskovky keřové (*Cepaea hortensis*). Opět jsem poslední ve skupině. Najednou na mě volá manželka, překvapená křikem jakéhosi bahňáka. Skupina jej vyrušila, když se šla podívat na písčitou pláž vedoucí k rybníku. Jenže pták je daleko, tak použiju fotoaparát a určení si nechám na sucho domova. Výsledek zní: pisila čáponohá (*Himantopus himantopus*). Když dojdeme k hrázi, obdivuji se horninám, které jsou nasypány na návodní straně. Světlé linie střídají tmavé v rozličných vlnkách. Jenže není moc času. Ještě sejdu k vodní hladině, a nic. V litorálu se pohupuje mrtvolka malého kapra obecného.

Když zastavíme za účelem snědení našich zásob u malé plázičky, věnuji se mezi sousty pozorování vodního sloupce. Kromě velkých bruslařek nic. Najednou přilétne šidélko větší (*Ischnura elegans*). Jenže je plaché, takže modelem se nestane. Pod kamenem v příbřeží najdu drobného zemounka lesklého (*Zonitoides nitidus*). A jde se zpět.

Polní cestou s přítomností krav projdeme okolo staré kapličky a kulatých balvanů ruly k Blažejovicím. Kaplička má krásné klenutí z cihel a je schovaná poblíž remízku. Dalo by se říci - ošuntělost přírodní.

Když procházíme za Blažejovicemi lesem, všimnu si plodnic bílých hub. Jedná se o krásnoporku mlynářku. Roste si zde v dvoumetrovém pásu. Na zpevněné lesní cestě nacházíme přejeté ropuchy obecné (*Bufo bufo*). Většinou již několikaleté jedince. Škoda jich, zde měly mít klid.

Naše umokřené putování končí ve Zbytinách. Jdu se na chvíli podívat na hřbitov rozložený okolo tamního kostela sv. Víta. Jsou zde zajímavé a umně zhotovené náhrobníky z flogopitovce. A je zde ticho.

Potom již cesta probíhá vlakem. Stále přeprchá a nejvíce se z toho asi těší volavky bílé, které jsou v početném hejnu mezi Skalami a Heřmaní. Tropické dny jsou asi pryč.

